

Nirbergas likumu nozīme rases aizsardzībā

V

Pēc nacionālsociālisma nākšanas pie varas valsts vadība sprauda mērķi "notīrīt" rases aizsardzību abējādā ziņā: gan kā geografiski etniska jēdziena, aizsargājot ziemeļu un rādnieciskās rases pret sajaukšanos ar mazvērtīgākām, gan kā tīri bioloģiska jēdziena, pasargājot tautas asiņu sastāvu no pasliktināšanās iedzimtības ceļā.

Bez tam, tā ka vācu valststiesības svarīgākais faktors ir tauta, notika politisko tiesību stingrāka norobežošana, padarot par pilnvērtīgiem tiesību subjektiem vienīgi pilnvērtīgus tautas locekļus.

Jau nacionālsociālistu programmas ceturtā pantā definēta prasība: „Valsts pilsonis var būt tikai tautas loceklis. Tautas loceklis var būt tikai tas, kam ir vācu asiņi.“ Šis idejas toreiz bija pārāk jaunas un neparastas, lai uzreiz liktos katram pieņemamas. Tādēļ tikai pēc zināma pārejas laika, 1933. gadā Adolf Hitler's izskīrās par nāriešu stingra norobežošanu no āriešiem. Attiecīgos likumus pieņēma reichstāgs savā Nirbergas sēdēs, kas notika vienā laikā ar partijas kongresu šinī pilsētā. Tādēļ tos parasti sauc par Nirbergas likumiem. Šie likumi līdz ar to izīmē pagrieztu vācu tiesību attieksmē, novēršot no romiešu un franču skolas un pāvērtības ģermāniskaj tradīcijai.

1935. g. 18. septembrī reichstāgs pieņēma likumu par valsts karogu un likumu par valsts pilsoniem. Pēdējā noteikta, ka tikai vācu un rādniecisko asiņu piederīgie, kas pierādījuši uzticību vācu tautai un valstij, var būt par valsts pilsoniem. Tikai pilsoni ir politisko tiesību nesēji.

Bez tam — likumu par vācu asiņu un goda aizsardzību, kas noliedz laulības un ārlaulības dzimumsatīksam starp žīdiem un vācu vai rādniecīgo asiņu valsts piederīgiem.

Minētos likumus papildina likums par vācu tautas veselības mantojuma pasargāšanu (pieņemts 1935. g. 18. oktobrī), kas aizliedz laulības, no kurām varētu rasties nevēlamā pēcnācēji, kā arī likums par iedzimti slimu pēcnācēju novēršanu, kas izslēdz iedzimti slimu vairošanos.

Nacionālsociālistu kustība lietoja vārdu „ārišķs“ pretstatā „židiskam“. Arī nacionālsociālistiskajā likumdošanā, kur iet runa par āriešiem, āriešu vārds nozīmē, ka attiecīgais cilvēks nav žīds un nepieder pie krāsainām rasēm. Kopā Nirbergas likumiem „āriešu asiņu“ vietā lietots „vācu un rādniecīgo asiņu“ (deutschen und stammverwandten Blutes) apzīmējums.

«Nacionālsociālisma lielākā revolūcija ir tā, ka viņš atvēra vārtus atzīņai, ka visas tautu kļūdas un maldības saistītas līdz ar laiku un tādēļ atkal labojamas, izņemot vienu vienīgo: maldību attieksmē pret savu asiņu, savas rases (Art) un līdz ar to Dieva dotā

veida un būtības saglabāšanu» (Adolf's Hitler's).

Sakarā ar valsts pilsoņu tiesību noteikšanu interesants ir žīdu jauktu (bastardu, Mischlinge) stāvoklis. Katram cilvēkam viņa asiņu tīrības noteikšanai ņemami vērā visi četri vecāku vecāki. Jauktenis ir tas, kam bijuši viens vai divi vecāku vecāki — žīdi. Nirbergas likumu publicējot, arī šādiem jauktiem palīdzām piešķirt pilsoņu tiesības (2. p.). Turpretim tas, kam trīs vai četri vecāku vecāki bijuši žīdi, uzskatāms par žīdu un neskaitās valsts pilsonis, nebauda balsttiesības un nevar ieņemt sabiedrisku amatu (4. un 5. p.). Visi žīdu ierēdņi, skaitot ar 1935. g. 31. decembri, tika pensionēti. Pirmā pasaules kara dalībnieki, kas bija cīnījušies Vācijas valsts sabiedroto pusē, ieguva dažas privilēģijas. Arī jauktie jeb pusžīdi tomēr skaitījās pie žīdiem, ja tie bija žīdu ticības vai precējušies ar žīdiem, vai dzimuši laulībā, kas noslēgta pēc Nirbergas likumu spēkā stāšanās vai arī ārlaulībā pēc tam (6. p.). Tā redzam, ka pārejas laikā līdz Nirbergas likumu izdošanai piešķīra pusžīdiem dažas priekšrocības un tas arī saprotams, ja ņem vērā, ka vācu tauta

tolaik vēl nebija nonākusi līdz pilnīgi skaidrai savas asiņu tīrības nozīmes apziņai un žīdi bija jo plaši iespiēdies daļos tās slāņos, it īpaši inteliģencē, turīgākajā pilsonībā un arī ierēdniecībā.

Pirmā ierēdņu tīrīšana notika jau ar 1933. g. 7. aprīļa likumu, kas tika izdots profesionālās ierēdniecības atjaunošanai. Šā likuma „āriešu paragrafā“ pirmo reizi tika noenkurtas nacionālsociālistiskās kustības rasiskā prasības. Nirbergas likums šīs prasības paplašināja, kā jau augšā minēts.

1935. g. 15. septembra likums par vācu asiņu un goda aizsardzību noteica, ka žīdi nedrīkst nodarbināt vācu vai rādniecīgo asiņu mājkalpotājus, jaunākus par 45 gadiem. Šis solis bija domāts, aizkavēt žīdu saimnieciskās varas izlietošanu rases bojāšanai.

1938. gada likumā amatniecība tika iztīrīta no žīdiem un izslēgta arī katra cita žīdu saimnieciskā ietekme uz vācu tautu.

Pakāpeniski tika izvesta arī svešo rasu piederīgo iztīrīšana no advokātu, ras, nodokļu birojiem un redakcijām.

Nirbergas 15. septembra likums noliedza žīdiem lietot valsts karogu un krāsas, bet atļāva lietot žīdu krāsas.

Visi šie noteikumi nebija domāti, lai žīdiem kaitētu, bet gan, lai pasargātu vācu tautu no tiem un žīdus izdalītu atsevišķā dzīves lokā. Vadonis savā intervijā „United Press“ korespondentam 1935. g. 27. novembrī izteicās, ka „boļševisma apkarošanas nepieciešamība ir viens no žīdu likumu pamatmotīviem“. Tas arī pilnīgi saprotams, jo boļševisms ir žīdu nacionāla kustība un bez šiem soļiem nebūtu iespējama sekmīga cīņa pret boļševismu, kuras vajadzība Eiropas kultūras pasargāšanas labā iezīmējās jau tolaik.

Žīdi tomēr nekad nav samierinājušies ar pret viņiem izvesto norobežošanu politiku. Neskaitot žīdu preses visā pasaulē uzsāktu kampaņu pret nacionālsociālismu, tie ir ķērušies pat pie terora aktiem. Tā, kāds žīds nogalināja partijas darbinieku Wilhelm'u Gustloff'u, bet kāds cits izdarīja atentātu uz Parīzes vēstniecības padomnieku vom Rath'u. Reaģējot pret to, Vācijas žīdiem tika uzlikta vienreizīga kontribūcija un sākās plaša žīdu izceļošana no valsts. Vēl asākas kļuva attiecības starp valdošo tautu un žīdiem, kad izcēlās žīdu iero-

tais pasaules karš. Tagad valsts robežās vēl palikušie žīdi ir notīrīti jau ārēji apzīmēti kā vācu tautas ienaidnieki (izņemot Dāvida zvazņus, un noliegta jebkāda vācu un rādniecīgo tautas satiksmē ar viņiem. Saprotams, ka katru žīdu ietekme uz āriešu rasi līdz ar to izslēgta. Visiem šiem soļiem ir bijusi ļoti svarīga ietekme Vācijas aizsardzības spēju un tautas militārā potenciāla stiprināšanā. Pateicoties žīdu palīdzībai, vācu frontes aizmuguram cīņas morāle jau trešajā pirmā pasaules kara gadā bija pa daļai iedragāta. Turpretim tagad šī morāle stāv nesalīdētā un stipra.

Vēl vajadzīga pakavēties pie likumiem, kas nodrošina iedzimti veselumu pēcnācējus pašu āriešu starpā. 1935. g. 14. jūlija likums par pasargāšanu no iedzimti slimu pēcnācējiem pieliek sterilizāciju ķirurģiskā ceļā pie personām, kas slimo ar seksojošām smagām iedzimtības slimībām: iedzimto vājprātu, šizofreniju, cirkulāri — manisku depresiju, iedzimto kritamo kaiti, iedzimto Veita deju, iedzimto akūtu un hronisku, iedzimtu smagu ķermeņa kropulību un alkoholismu smagā formā. Kā jau agrāk aizrādīja sterilizācija šādos gadījumos notiek tikai pēc rūpīgas ārstu — speciālistu konsultācijas pārbaudes. — 1935. g. 18. oktobra likums par tautas iedzimtības veselības aizsardzību noteic, ka laulības nedrīkst noslēgt, ja viens no laulības kandidātiem slimo ar lipīgu smagu slimību, ja tas atrodas atbaidniecībā, ja slimo ar garīgiem traucējumiem vai augšā minētajām iedzimtajām slimībām. Pēdējo gadījumā laulību var noslēgt tikai tad, ja otra laulība ir neauglīga.

1933. gada 24. novembra likums paredz arī kastrāciju kā sodu smagiem profesionāliem noziedzniekiem pre morāli.

Ar visiem šiem rases higiēnas soļiem, kas Vācijā izvesti tik pilnīgi pēcnācējus prasībām, kā nevienā citā zemē, valsts nostājas oficiāli balstītas eugenikas kustības priekšgalā visā pasaulē. Kamēr agrāk valsts gādība parasti izteicās tikai attieksmē pret lihtu un pabērniem — kropliņiem, slimiem un gaudeniem, kurus uzturēja un arī rādīja uz valsts rēķina. Vācija pirmorei sākusī gādāt par veseliem, aizsargājot viņus un viņu pēcnācējus kā tautas vērtīgāko kapitālu.

Lai atbalstītu veselīgo vairošanos lai nodrošinātu ceļu stiprai jaunai paaudzī, ir radīti daudzi laulību padošanās punkti un valsts savā finansēt un ārpolitiskā ierada goda vietu tautas veselīgo asiņu nesējiem. Interesanti piemēram atzīmēt, ka Vācijā pastāv daudzbērnu ģimeņu apvienība, kurā ietilpst vecāki ar 4 vai vairāk bērniem un kuras vadītājs ieņem oficiālu valsts amatu.

O. L.